

SLAVNOSTI MLÉKA DENÍK SKLADNÍKA

@RAMZINSKI

● BACKSTAGE BOOKS 2016 ●

Robin Ramzinski
SLAVNOSTI MLÉKA
Deník skladníka

Vydalo nakladatelství Backstage Books
adresa nakladatelství:

Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
odpovědný redaktor: Martin Toman
e-mail: backstagebooks1@gmail.com
obálka: Robin Ramzinski
tvorba e-knihy: Petr Jančík

vydání první

© Backstage Books, 2016 © Robin Ramzinski, 2016

ISBN 978–80–88049–37-1 (formát PDF)
ISBN 978–80–88049–38-8 (formát MOBI)
ISBN 978–80–88049–39-5 (formát EPUB)

Poděkování

mé ženě Heleně, čarokrásné **malířce** a matce mých dětí
s olověnými nervy,

mé sestře Heleně s rodinou, spanilé učitelce hudby
a odvážné cestovatelce,

Martinu Tomanovi z vydavatelství Backstage Books,
který se mnou neváhal riskovat spoluprací

a

věrnému příteli v balonové zbroji,
milovníku hasičských bálů,
emeritnímu znalci příčně pruhovaných muskulatur
a majiteli ležérního lokálu **Funny Café Bar**,
Honzovi „El Duderino“ Dvořákovi s chotí.

Díky,
Robin Ramzinski

* * *

Skrovná sbírka poněkud vachrlatých původně facebookových příspěvků vznikla z důvodu zachování autorovy jakés takés přičetnosti, jejíž míra se v době autorova zaměstnání coby skladníka začala poznenáhlu jevit jako strmě klesající.

* * *

„Jsem stár a chud jako kostelní myš. Tyto paměti mě však mohou postavit na nohy. Chcete slyšet, co si od nich slibuji? Sud burgundského, nenadálou čest a lásku, pozvání na svatby a vposled peníz, který obrátím buď na krejčího, buď na knihkupce.“

Bernard Spera (Konec starých časů)

pondělí 25. dubna 2016

Jungova teorie práce

Když jsem byl ještě malé pimprle a díval se každou neděli ráno na Studio Kamarád s Jirkou a Lenkou, strašně jsem se vždycky divil, proč v pohádkách každý chasník HLEDÁ PRÁCI. Když za Carlem Gustavem Jungem přišel klient s tím, že přišel o práci, Jung řekl vesele: „Výborně, jdem slavit!“ Když přišel klient, že ho v práci povýšili, Jung se zakabonil řka: „Tak jo, něco s tím uděláme.“

Celá léta jsem se snažil najít práci snů, najít svůj „důlek“, jak se tomu dnes odborně říká. S odporem jsem přičuchnul k digitálním nomádům, kteří vydělávají tím, že radí lidem jak vydělávat.

Takže pamětliv příkladu starého dobrého C. G. Junga, s největším úsilím jsem si konečně opatřil vysněné podřadné zaměstnání a nastoupil jako skladník v jednom obchodním řetězci. Od prvního dne jsem byl nadšen. Tolik práce a za tak málo peněz, starouš Carl by mne pochválil.

Nastojte:

Teprve v šest hodin ráno jsem povinen převzít pečivo od několika pekáren, jež nás zásobují a jejichž dodávky na mne už za deset šest trpělivě troubí před branami skladu. Jedná se pouze o nějakých osmdesát devadesát beden rohlíků, chleba a dalších těch makových a tvarohových věcí. Všechno to spočítat, orazítkovat, odvézt holkám dovnitř a vrátit, co se předešlý den neprodalo. Jen co odjedou pekaři, na řadě je zelenina a sejry, jogurty a tak. Bývá toho jen nějakých sedm palet a bohudík jsem na to zas téměř sám. To všechno je bohužel celkem pohoda, našťastí potom začne konečně ta pořádná hoňka.

Přijedou kamiony s pivem, coca-colou, pepsicolou, knedlíkama a pizzama a bůhví čím ještě a mezitím ještě další kamiony z našich centrálních skladů, které přivázejí jak by řekl Konstantin Biebl „z dalekých zemí čaj a kávu.“ A práci

prášky, limošky, nudle, sušenky, polívky, koření, čokoládky, brambůrky, chlast, prostě to všechno, co nevíme dřív co koupit. Pokaždé přijde obrovské množství něčeho, co je zrovna v „akci“ a lidé se pak strkají a skupují to ve velkém, místo aby kupovali to, co původně chtěli. Například visací zámek, jenž kořtuje 75,-. Když je v akci, je u něj cedule: Původní cena 185,-, nyní pouze 75,-.

Kamiony přijíždějí průběžně po celý den, zaplat'pámbu, že nemám téměř čas jít na záchod. Běhám jim otevírat přední bránu a zavírat za nimi zadní bránu, neb takový tirák se jen tak někde neotočí. Pak parkuju a hledám místo pro všechny ty vysokánské palety, chce to fištróna a pořádné orientační schopnosti, všechno místo je vypočítané na milimetr a když ne, stojí to život nejedno olivový panenský olej (bezvadně se to uklízí) a nejedno instantní kafe. A rozbaluju a rozděluju to podle druhů. Za každou přijatou paletu většinou vydám jednu prázdnou a je na to potřeba speciální papír. Na jiném papíru je uvedeno, kdo a kolik toho veze, v kolik přijel a odjel. Všechno, co v jeden den přijede se musí (digitálně pochopitelně) zaevidovat a roztrídít ještě ten samý den. Podle čárových kódů rozumí se, které zaevidováním pozbývají významu a v seznamech zboží jsou nahrazeny jinými čárovými kódy, takže je z časovým odstupem nelze podle dodávků dohledat, neptejte se dál. Ve volném čase v běhu ještě stíhám vyměnit nové cenovky v úseku minerálek, dobrých vod, limonád a piva, doplnit regály, vytisknout plakáty apod. Také dopravovat celopalety akčního zboží na „market“, jak tomu říkáme odborným žargonem. Např. mlíko, cukr, colu, všechno. Na jednu paletu se vejde 64 balení coca-cola po šesti, 61 balení mlíka v krabicích po desíti. Takže mám fitko zadara, to je snad jediná nevýhoda. Šéf i holky z úseků mě ale našťestí pérujou tak, abych se moc nezastavoval – tu je potřeba sundat zdvižkou od stropu z 15 metrů pár rolí hajzlpapíru, psího žrádla a tak. K tomu je třeba si nejprve uvolnit cestu a odparkovat ostatní palety, stojící v cestě. Často se mi to podaří i za méně než hodinu, stále se zlepšuji.

Taky musím ještě běhat k flaškomatu a třídit prázdný sklo od piv. K tomu jsem si musel vytvořit speciální excelovou tabulku: Plzeň, Gambáč, Radegast a Primus k sobě, pak Staropramen a Bráník k sobě, Heineken, Krušovice a Starobruno, Budvar a Pardál atakdál. Samotnou kapitolou je pivo Bernard, a jeho dřevěné těžké a křehké bedýnky s třískami a rozklíženými rohy, jenž nesednou na ostatní umělohmotné pivní bedny. Je v tom určitě velká dávka poezie. No.

Na to všechno mám času víc než dost, začínám v šest ráno a končím už v sedm osm devět večer, dá se to tudíž stihnout. Do budoucna přemýšlím ještě o lepším využití těch několika málo minut, kdy zhruba v půli dne běžím po schodech nahoru do šatny se přezout do odpružených běžeckých najků, abych necítil bolest v nohou.

Večer už jen vytřu celý obchod, zametu venkovní rampu a dvůr a přeparkuju venku všechny nákupní vozíky – to už je hlavně zábava.

Vyčítám si jedině tu dvakrát půlhodinku denně pauzy na suchý rohlík. Jinak nemám kdy přemýšlet nad blbostma jako: kdo jsem, kam jdu a co je mým posláním a v duchu si blahorečím, když si vzpomenu na své prvotní obavy před nástupem z toho, že budu mít snad v práci čas si číst.

Co se týče mého šéfa, nemohu říct jediné špatné slovo. Je to člověk ryze pragmatický, velmi rychlý a veškeré pokyny zadává za chůze jazykem, který je mi sice povědomý, ale ne zcela se v něm orientuji. Výjimkou byl nedávný rozhovor, který mi spravil náladu po celodenní šichtě, kdy houpaje se na patách děl: „Ramzinski, ty tři dny, kdy jste si vzal volno po narození vašeho mladšího syna, vám strhnu z dovolené. Jo, a za tu flašku whisky, kterou jste nám sem dones jako na oslavu, jsem měl pěkněj průser.“ A ještě přátelsky dodal, abych nebyl tak zapšklý. To jsem se, přiznám, zastyděl.

Když jsem se ten večer dovlekl domů, měl jsem ještě krátkou řeč k onomu nejmladšímu synovi, který má právě novorozeneckou koliku, takže nespí, nejí, nekadí, jen brečí. Řka: „Trochu na tom zapracuj, hochu, už jsi velký kluk, jsou

ti skoro tři týdny a někteří z nás se potřebují vyspat do práce“, se na mne zadíval a vzápětí zkřivil pusinku vyloudiv ten nejhlasitější nářek, kterého byl dosud schopen. Tak se těším zítra do práce. Je neděle, tak bude bohužel v práci klid.